

Odbiornik radiowy Eroica 3201

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
1960

Miejsce powstania:
Warszawa, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 465 mm, sze.: 730 mm, gł.: 310 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane obiektu: domena publiczna. Opis kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL (Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne - Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORMACJE

MIM 1629/V/379

SŁOWA KLUCZOWE

czas wolny, dźwięk, elektrotechnika, elektronika, fale radiowe, komunikacja, muzyka, nagłośnienie, odtwarzanie dźwięku, prąd, PRL, propaganda, przemysł, radio,

sprzęt RTV, towar luksusowy, wzornictwo
polskie, eksport

OPIS

Eroica 3201 to luksusowy odbiornik radiowy, porównywany z niemieckim odbiornikiem Beethoven i jego następcą Stradivari. Nazwa radia nawiązuje do III symfonii Ludwiga van Beethovena komponowanej w latach 1802-1804. Słowo „eroica” zostało zaczerpnięte z włoskiego podtytułu: sinfonia eroica – symfonia bohaterska. Zgodnie z pierwotnymi zapowiedziami, odbiornik miał nosić nazwę Milenium. Eroica to odbiornik lampowy (superheterodyna) przystosowany do odbioru stacji radiowych na falach długich, średnich i krótkich nadawanych w systemie z modulacją amplitudy (AM), oraz ultrakrótkich w systemie z modulacją częstotliwości (FM). Powstały dwie wersje – model 3201 i, ulepszony, 3202. Urządzenie w 1960 roku produkowały Zakłady Radiowe im. M. Kasprzaka w Warszawie. Wyróżnia je rozbudowany układ elektryczny liczący osiem obwodów dla systemu AM i jedenaście obwodów dla układu FM. Dodatkowo, w obwodzie elektrycznym zastosowano wzmacniacz wysokich częstotliwości, pracujący w układzie nietypowym dla tego rodzaju odbiorników. Wewnątrz urządzenia znalazła się również podwójna obrotowa antena ferrytowa. W ściankach bocznych zamontowano dwa głośniki średnio-wysokotonowe GD 18-13/2 produkcji Zakładów Wytwórczych Głośników Tonsil we Wrześni, zaś za, przestłoniętym tkaniną, panelem ścianki frontowej montowano importowany głośnik niskotonowy Philips, lub – gdy odstąpiono od tej praktyki – owalny głośnik Tonsil GD 31-21/5. Pod względem designu bryła obudowy odbiornika odpowiada standardom projektowym lat 50. i początku lat 60. XX wieku, niemniej estetyka w której jest utrzymana w pewnej mierze przetłumacza panujące wówczas trendy. W modelu tym częściowo zrezygnowano z, typowego dla organicznego wzornictwa przemysłowego lat 50., obłego profilowania elementów. Akcenty te harmonijnie połączono ze zgeometryzowaniem formy. Symetria i wzajemna gra płaszczyzn opartych na podstawowych figurach (na przykład trójkąt, prostokąt), dynamizuje bryłę masywnego odbiornika, nadając mu elegancji i lekkości. U spodu panelu frontowego znajdują się centralnie ułożone przelączniki klawiszowe w dwóch rzędach. Pozwalają na regulację współpracy z podłączonymi urządzeniami, zmianę zakresu fal oraz regulację barwy dźwięku (także dla typów takich jak: „mowa”, „jazz”, „solo”, „orkiestra”). Klawisze ułożone są wokół dwóch wbudowanych w obudowę pokręteł regulacji tonów niskich i wysokich. Po bokach skali umieszczono symetrycznie dwa przelączniki obrotowe, służące do regulacji siły głosu, nastawiania anteny i strojenia. Pośrodku panelu frontowego znajduje się elektronowy wskaźnik dostrojenia w półokrągłej oprawie z tworzywa sztucznego. Opracowanie: Piotr Turowski, Filip Wróblewski